

МОЛИТВА

Дай ми, Божичко, сестриче,
малко, хубаво момиче,
ще го бавя, ще му пѣя,
въ люлчица ще го люлѣя.

А когато то порастне,
двама съ него ще играемъ,
пролѣтъ, лѣто, вънъ на двора
зиме — въ топличката стая.

Самъ, самичъкъ ми дотегна,
дружка нѣмамъ въвъ играта,
черна ми е нашта кѣща,
мжка пѣлни ми душата.

Съсъ играчки съмъ отрупанъ,
но не искамъ да ги зная,
не разбиратъ ми езика,
нито могатъ да играятъ.

Свѣтла Слънчева

ЗИМНА РАЗХОДКА

Зименъ день. Мразовитъ вѣтъръ подухва. Бѣли, перести облачета, като нѣкакви чудновати лебеди, плаватъ изъ небесната ширъ. Грамадната снага на Рила е завита въ бѣла плащеница. Дълбокъ снѣгъ, като дебелъ кожухъ, покрива цѣлото поле.

Ние крачимъ радостни и весели. Лицата ни почватъ да се зачервяватъ. Студътъ се опитва да ни пощипне отъ време на време по ушитѣ. Но никой не се плаши. Всичко това ни прави такова голѣмо удоволствие.

Отъ кога още очакваме този день. Спомнямъ си, когато завалѣ първиятъ снѣгъ, братчето ми дотича въ стаята при менъ и като лудо викаше:

— Бате, бате, пригответи скитѣ. Гледай на вънъ, гледай!

И азъ станахъ и надникнахъ презъ прозореца. Снѣжинкитѣ се гонѣха една следъ друга, сякашъ се надпреварваха, коя да кацне по-скоро на земята. И цѣла седмица отъ тогава. А ето ни сега, нарамили скитѣ, ние газимъ дълбокия снѣгъ къмъ планината.

Полето отдавна сме оставили. Ето ни, вече навлизаме въ гората. Високи, грамадни борове, чиито дълги клони сж натегнали отъ дебела и снѣжна покривка, ни посрѣщатъ съ нѣкаква мила усмивка.

Ние, захласнати отъ красотата на зимната картина, крачимъ нагоре.